# تهافت در قول به موضوعیت یقین در صوم

30:47

الآن این دو تعبیر به چه معنا است؟ یعنی اگر ما سفارش می‌کنیم که یقین پیدا کنید یا صبر کنید، برای این نیست که واقعاً نماز واجب نشده –آنطور که عده‌ای برای صوم گفته‌اند- بلکه نماز واجب شده و انطباق، قهری است. عین همین تعبیر انطباق قهری را در مانحن فیه هم داریم. آن وقت می‌بینید این روایات در صوم آمده اما فتوا به آن جا رفته که اگر شک دارید قطعاً ماه مبارک داخل نشده است!

عبارت وسائل را ببینید:

> **عن الزهري عن علي بن الحسين ع في حديث طويل قال: و صوم يوم الشك أمرنا به و نهينا عنه أمرنا به أن نصومه مع صيام شعبان- و نهينا عنه أن ينفرد الرجل بصيامه في اليوم الذي يشك فيه الناس فقلت له جعلت فداك فإن لم يكن صام من شعبان شيئا كيف يصنع قال ينوي ليلة الشك أنه صائم من شعبان- فإن كان من شهر رمضان أجزأ عنه و إن كان من شعبان لم يضره فقلت و كيف يجزي صوم تطوع عن فريضة فقال لو أن رجلا صام يوما من شهر رمضان تطوعا و هو لا يعلم أنه من شهر رمضان- ثم علم بذلك لأجزأ عنه لأن الفرض إنما وقع على اليوم بعينه[1]**

**«... لأن الفرض إنما وقع على اليوم بعينه»؛** یعنی انطباق قهری است. وقتی شما دیدید فرض شهر مبارک برای یوم الشک بوده چرا مجزی نباشد؟! خب حالا اگر استظهاری این بود که قطع به ماه جزء موضوع است، این عبارت درست بود؟!

این عبارت مثل نماز است؛ لاتُعِد، چرا؟ چون خلاصه نمازت را در وقت خوانده‌ای. اما «ولا تَعِد»؛ چرا؟ چون من شارع نمی‌خواهم شما نسبت به واجبات سهل انگاری داشته باشید. این برای مسأله وقت.

---

[1] همان ج۱۰ص۲۳

---

بازبینی #1
ایجاد شده 30 مه 2026 14:39:12 توسط ... .
به روزرسانی شده 30 مه 2026 14:40:01 توسط ... .